

Larin-Kyösti: **Kirkonhiirien joulu**

Kirkonsakastissa pöydän päässä
huojui hiirivaari hajasäärin,
pitkää nälkää nälvi hiirimuori,
poijat rippisaarnaan vastas väärin.

”Hohhoo”, huokas vanha hiirimuori,
”muinoin jouluks saikin kyrsää, kuhaa,
nyt saa jyrsiä vain kirjankantta,
tääll’ ei muuta saa kuin yskää, nuhaa”.

”Jättihän se ennen ristirahvas
kirkonpenkkiin jonkun leivän murun,
huono aika...” virkkoi hiirivaari,
”lapsistaankin saa vain vaivan, surun.”

”Rusthollien laiskat rotat lihoo,
niill’ on herkut sekä herranpäivät,
hengen hiiret saavat purra kynttään,
ihme sentään, että henkiin jäävät.”

”Pistä sentään tulta kynttiläämme,
veitsin, lautasin saat kattaa pöydän,
syödään suntiomme kengänkorko,
kas kun etsin, ehkä jotain löydän.”

Hiirenpoijat virskui viluissansa,
jyrsi messupaitakaapin laitaa.
Muori mutisi kuin itseksensä:
”Koi nyt syököön vanhaa messupaitaa!”

Hiirivaari lähti käymään kirkkoon,
nuuski nurkat, palas, päätään puisti,
sakastissa muori tuoliin nukkui,
vanha pitsimyssy niskaan luisti.

Haaratulituikun liekki leyhyi,
pitkä varjo tarttui seinänrakoon.
Pikkuhiiret hiljaa vikisivät,
kuin ne kiihtyneet ois saaliinjakoon.

”Hiljaa, lapset”, kuiskas hiirivaari,
”eikö rauhaa saa ees jouluöisin,
kaikki ompi ollut turhuus, vaiva,
vaikka hiirenloukunkin nyt söisin!”

Muori heräs, nosti harmaan päänsä:
”Kuules, miksi siellä lapset hummaa?”

Vaikk’ on hervoton jo hajuaisti,
haistan kaapista ma jotain kummaa...”

”Nyt näät unta, muori... siit’ on aikaa,
jolloin joulukinkun sait sa paistaa,
oli sees nyt vanhan kissan kynsi,
sepä veenkin kanssa saattais maistaa.”

”Ei lyö leiville tää nälkäjoulu,
täällä pakkanen vain nuijii nurkkiin,
pappilaan ma muutan sunnuntaina,
salaa puikahdan ma papin turkkiin.”

”Heis ja his ja vik, vik, vii ja vii, ii”
vinkui hiirenpoijat purren puuta:
”Tääll’ on piispavainaan patalakki,
tiimalasi sekä jotain muuta...”

_ Tääll’ on viiniä ja juuston pötky,
jonka kirkkoväärtti salaa kätki!”
Muori pystyyn nousi, vaari nauroi,
Poijat säärillänsä seinää sätki.

Herkut kannettiin nyt pitopöytään,
vanha messupaita liinaks tuotiin,
vanhan jouluvirren vaari alkoi,
joulun kunniaksi sitten juotiin.

Muorin posket paisui, myssy heilui,
vaarin viikset liikkui liukkahasti,
pienet hampaat kirsкуi, hännät heiskui,
kemuket kesti myöhään iltaan asti.

Sitten poijat tanssi joulupolskaa,
vaari lallatteli pöhnäpäissään,
muori istui kuin ois kruunu päässään,
kuin hän vielä notkuis nuorna häissään.

Tornin taulu näytti kahtatoista,
makuulle nyt lähti pariskunta,
pullein vatsoin, silmät sirrillänsä
poijat nurkassaan jo kiskoi unta.

Sammui tuikku, kuu jo paistoi kirkkoon,
kiljui kerran kirkon kukkoviiri,
kissa naukui jossain naapurissa,
tyynnä nukkui köyhä kirkonhiiri.